

Arrest

nr. 221 789 van 27 mei 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 januari 2019 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 22 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als "*echtgenoot/partner*" van de heer A. B., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 10 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 1 december 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.06.2018 werd ingediend door:

*Naam: S(...)
Voorna(a)m(en): F(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
RR: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde B(...) A(...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Ter staving van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een uittreksel van Belfius dd. 26.06.2018 voor met een storting van FOD Sociale Zekerheid met een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en integratietegemoetkoming (IT) ten bedrage van 1290,25 euro voor de maand juni 2018. Echter de voorgelegde tegemoetkoming (zowel de inkomensvervangende tegemoetkoming als de integratietegemoetkoming) kan niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het betreft immers een niet-contributieve tegemoetkoming die volledig wordt gefinancierd door de overheid. De tegemoetkoming valt bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken. (auditoraatsverslag nr A/A.222.406/XIV-37.443 Code: V-16-CP dd.22.02.2018 en auditoraatsverslag A/A.222.517/XIV-37.452 Code: V-16-CP dd.22.02.2018)

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig bij gebrek aan inkomen dat in overweging kan genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te

gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in dit verband in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier. (...)

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen. (...)

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing:

- *dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- *dat verzoeksters echtgenoot (lees: referentiepersoon) een Tegemoetkoming geniet voor Personen met en Handicap en een integratietegemoetkoming (IT) van FOD RSZ Directie-generaal Personen met een handicap (hierna: TPH) ontvangt en dat deze tegemoetkomingen een vorm zijn van financiële maatschappelijke dienstverlening en per definitie niet in aanmerking kunnen worden genomen; (...)*

In de bestreden beslissing wordt kortweg gezegd dat de TPH en IT die verzoeksters echtgenoot (lees: referentiepersoon) ontvangt gewoonweg niet in aanmerking komt omdat dat een vorm is van ‘ financiële maatschappelijke dienstverlening’.

Ten eerste bepaalt artikel 40ter van de Vreemdelingenwet duidelijk welke “aanvullende bijstandsstelsels” niet in aanmerking dienen genomen te worden. Immers, artikel 40ter bepaalt het volgende: (...)

Deze bepaling bepaalt limitatief welke middelen uit welke aanvullende bijstandsstelsel het gaat, namelijk:

- *Leefloon;*
- *Aanvullende gezinsbijslag;*
- *Financiële maatschappelijke dienstverlening;*
- *Gezinsbijslagen;*
- *Inschakelingsuitkeringen;*
- *Overbruggingsuitkeringen;*

Deze zienswijze wordt gedragen door een arrest van de Raad op 7/05/2014 (arrest n° 123 609) waarin de Voorzitter uitdrukkelijk het volgende stelt:

In de bestreden beslissing wordt gesteld “aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels niet in aanmerking worden genomen. Deze bepaling somt op limitatieve wijze op over welke aanvullende bijstandsstelsels het gaat, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen.

De Inkomensgarantie voor Ouderen, die wordt uitgekeerd door de Rijksdienst voor Pensioenen, is niet opgenomen in de opsomming van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij kan dus

niet zonder meer stellen dat de Inkomensgarantie voor Ouderen "een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is".

Alleen al louter op deze basis dient de bestreden beslissing vernietigt te worden aangezien verwerende partij duidelijk te kennen geeft de TPH van verzoeksters echtgenoot niet in aanmerking te willen nemen en dit is een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd door verwerende partij geen behoeftanalyse uitgevoerd in casu.

Vervolgens kan afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier dat de referentiepersoon aanzienlijke maandelijkse financiële bijdragen ontvangt als TPH en IT. Immers, in de bijgebrachte stukken ter ondersteuning van de verblijfsaanvraag blijkt dat verzoeksters echtgenoot een maandelijks bedrag van netto € 1.290,25 ontvangt als TPH. Deze TPH is een maandelijks financieel inkomen dat REGELMATIG is. Dit is meer dan voldoende om in de behoeften van verzoekster en diens echtgenoot te voorzien. De inkomsten zijn duidelijk regelmatig en sinds jaar en dag zijn die financiële inkomsten niet alleen REGELMATIG maar eveneens STABIEL. Uit stuk 4, voorgelegd door cliënte aan de gemeente en dus aanwezig in het administratief dossier, blijkt verder dat de zichtrekening van de referentiepersoon een positief saldo vertoont van 11.283,39 EUR. Hiermee heeft de verwerende partij ook geen rekening gehouden. Het inkomen van de referentiepersoon is voldoende om rond te komen en zelfs geld te sparen.

Het kan ook niet ernstig betwist worden dat de middelen die de referentiepersoon ter beschikking heeft minstens TOEREIKEND zijn in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijkomend kan verwezen worden naar het arrest n° 100 190 van de Raad van 29/03/013 waarin de Raad besliste dat verwerende partij (weliswaar in het kader van artikel 10 Vreemdelingenwet) minstens de TPH in aanmerking dient te nemen.

De Raad heeft reeds gesteld in haar arrest nr. 187 140 d.d. 19.05.2017 (STUK 3):

2.3.4. De kernvraag in deze zaak bestaat erin of met de TPH rekening kan worden gehouden bij het beoordelen of de referentiepersoon, in casu de Belgische partner van de verzoeker beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, §2, tweede lid 1° van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.1. Hierbij wordt er vooreerst op gewezen dat het oude artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, voordat deze bepaling vervangen werd door artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: wet van 4 mei 2016), bepaalde dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de Belgische onderdaan beschikt "de middelen verkregen uit- de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen". Het begrip "aanvullende bijstandsstelsels, voorzien in het oude artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig betwist worden dat de TPH, zeker wat de IVT betreft, onder deze categorie van bijstand valt (S. Bouckaert, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming-6oorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.). Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (J. Van Langendonck, handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787) en werkt, anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet op basis van individuele bijdragebetalingen, maar wordt uitsluitend door overheidsbijdrage gefinancierd. Ook de Raad van State oordeelde recent nog dat "(v)ermits de IVT een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels" (RvS 22 september 2016, nr. 1 5.1 5a (c)).

Met artikel 18 van de wet van 4 mei 2016 werd het tweede lid van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenwel aldus vervangen dat in deze bepaling, wat betreft de bestaansmiddelen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste, geen sprake meer is van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels", doch enkel nog van "middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering'. Uit de parlementaire voorbereiding die aan de wet van 4 mei 2016 voorafging, blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term "aanvullende bijstandsstelsels" uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever een verbetering op het oog had van de "technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten (...) die door de Senaat ("dienst Wetsevaluatie") aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging' en tevens de bepalingen van de Vreemdelingenwet inzake de familieleden van een Belg beoogde "in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt' (zie de memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 1696/001, 7).

Uit het voorgaande volgt in ieder geval dat de uitsluiting van de IVT uit de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen thans geen grondslag meer kan vinden in de term "aanvullende bijstandsstelsels".

In de mate dat de wetswijziging tot doel had de bepalingen in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, wordt opgemerkt dat er in dit arrest geen betwisting over bestond dat de TPH niet werd uitgesloten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: "c) De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Bovendien dient krachtens artikel 10ter, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden", weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de Vreemdelingenwet (pagina 17-18 van voormeld arrest), bevestigd in punt B. 17.8.1.

2.3.4.2. Er dient bijgevolg vervolgens te worden onderzocht of artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een andere grond bevat op basis waarvan met de TPH geen rekening mag worden gehouden bij het nagaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hierbij dient in overweging te worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mag mee worden gehouden. De uitzonderingen op de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen moeten dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Te dezen blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing het begrip "financiële maatschappelijke dienstverlening hanteert om de TPH waarover de Belgische referentiepersoon beschikt niet in aanmerking te nemen voor het bepalen van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

De term "maatschappelijke dienstverlening' komt voor in artikel 1 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3, van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: ocmw) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het ocmw naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten en eenmalige geldelijke steun (J. Van Langendonck, Y.

Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen "periodieke financiële steun". Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde ocmw, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Refelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het ocmw de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3,5° en 6°, 4, 11 en 13, §2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of op de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. Van Langendonck, Y. Stevens en A. Van Regelmortel, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 9^e editie, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT daarentegen, en overigens evenzeer de integratietegemoetkoming, is een inkomen dat niet wordt geregeld in de OCMW-wet, doch wel in de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (BS 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming (BS 8 juli 1987). Het betreft, zoals eerder gesteld, "een minimuminkomen (...) dat de overheid verstrekt aan personen die omwille van een handicap niet kunnen gaan werken of maar 1/3 of minder kunnen verdienen dan wat een gezond persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen" (RvS 22 september 2016, nr. 15.154 (c)). In tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening kon tot 31 december 2016 de aanvraag tot toekenning van een IVT worden ingediend bij de Directiegeneraal Personen met een handicap van de FOD Sociale Zekerheid, en sedert 1 januari 2017, wat de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden betreft, via de Vlaamse overheid voor personen die in Vlaanderen wonen (artikel 3 van het decreet van 24 juni 2016 houdende de Vlaamse sociale bescherming (BS 6 september 2016). Het ocmw beslist niet over de toekenning van de IVT en er blijkt niet dat de bevoegde dienst de toekenning van de IVT kan onderwerpen aan de voorwaarden van artikel 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, §2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit het voorgaande blijkt dat het stelsel van de "financiële maatschappelijke dienstverlening" en het stelsel van de IVT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de-toekenning van de prestaties en dat daarbij aparte voorwaarden-gelden. Aldus kan de IVT niet als een vorm van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden beschouwd. Het betreft een specifiek- inkomen, met een eigen wettelijk kader en afzonderlijke voorwaarden.

2.3.5. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Het middel is gegrond."

2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de tegemoetkoming voor personen met een handicap en de integratietegemoetkoming van de referentiepersoon niet in rekening werden gebracht. (...)

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De verzoekende partij heeft een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger ingediend, in haar hoedanigheid als echtgenote van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is nagegaan of de verzoekende partij in voldoende mate heeft aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende, stabiele én regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de bedragen van de FOD Sociale Zekerheid niet mee in overweging worden genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Verweerder dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht werd overwogen dat de gebeurlijke bedragen, dewelke de referentiepersoon als erkende invalide zou ontvangen vanwege de FOD Sociale Zekerheid (IVT en integratietegemoetkoming) niet in aanmerking kunnen worden genomen als bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat. De verwijzing van verzoekende partij naar de tekst van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

Eén en ander vindt tevens steun in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.” (Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26 september 2013)

Verzoeker merkt in dit kader op uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers op 16.03.2000 een wetsvoorstel werd geformuleerd tot wijziging van de wetten inzake het gewaarborgd inkomen voor bejaarden, het bestaansminimum en de tegemoetkomingen aan gehandicapten (Parl. Hand. Kamer, 1999-2000, DOC 50 0511/001).

Bijgevolg blijkt dat de Belgische wetgever beoogde het integrale stelsel van de sociale bijstand te hervormen, met inbegrip van de tegemoetkoming voor personen met een handicap.

Gelet op het voorgaande kan niet dienstig anders worden voorgehouden dan dat de Belgische wetgever middels de wet van 04.05.2016 onmogelijk de bedoeling kan hebben gehad om de IVT / IT bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wél in rekening te brengen,

nu het altijd expliciet de bedoeling is geweest te vermijden dat personen in het kader van gezinshereniging ten laste zouden vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Het loutere feit dat de IVT / IT niet uitdrukkelijk bij naam wordt genoemd in de opsomming van de uitgesloten bestaansmiddelen, volstaat allerm minst om te besluiten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hiermee rekening had moeten houden bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Zelfs indien moet worden vastgesteld dat de IVT / IT niet onder de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kan worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt inderdaad uitdrukkelijk als volgt: (...)

Bijgevolg is het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging mogelijk om -rekening houdend met de onbetwistbare ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet- bepaalde bestaansmiddelen omwille van hun aard buiten beschouwing te laten.

Gelet op het feit dat de IVT / IT onbetwistbaar deel uitmaakt van de sociale bijstandsstelsel van het Rijk én gelet op het feit dat de Belgische wetgever ontegensprekelijk tot doel heeft gehad om te vermijden dat de Belgische referentiepersoon én diens gezinsleden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing geheel terecht heeft besloten dat uitkeringen vanwege de FOD Sociale Zekerheid (IVT en IT) niet in rekening kunnen worden gebracht.

In casu beperkt de verzoekende partij zich evenwel tot de vaststelling dat de IVT / IT niet onder de uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kan worden begrepen, zonder te beoordelen of op kennelijk redelijke wijze, rekening houdend met de ratio legis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kon worden besloten dat de IVT / IT omwille van de aard niet in aanmerking kan worden genomen.

Verweerder merkt nog op dat uit art. 40ter Vreemdelingenwet blijkt dat alle vormen van "financiële maatschappelijke dienstverlening" worden uitgesloten.

Geheel ten onrechte verengt de verzoekende partij de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitgesloten "middelen verkregen uit financiële maatschappelijke dienstverlening" tot de maatschappelijke dienstverlening, zoals gedefinieerd in artikel 1 van de OCMW-wet.

Immers dient te worden opgemerkt dat nergens in de OCMW-wet gewag wordt gemaakt van de term "financiële maatschappelijke dienstverlening".

Integendeel stipuleert artikel 57, §1 van de OCMW-wet uitdrukkelijk als volgt:

"§1. Onverminderd het bepaalde in artikel 57ter, heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is.

Het verzekert niet alleen lenigende of curatieve doch ook preventieve hulp. (Het bevordert de maatschappelijke participatie van de gebruikers.)

Deze dienstverlening kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn."

Verweerder laat gelden dat de wetgever, indien inderdaad werd beoogd uitsluitend de op grond van de OCMW-wet verworven financiële middelen uit te sluiten, in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet redelijkerwijs zou hebben verwezen naar "middelen verkregen uit materiële maatschappelijke dienstverlening" conform de omschrijving van artikel 57, §1 van de OCMW-wet.

Ter ondersteuning van voormeld standpunt wijst verweerder volledigheidshalve op het feit dat de termijn “maatschappelijke dienstverlening” -in weerwil van hetgeen de rechter in vreemdelingenzaken voorhoudt- in de Belgische wetgeving allern minst uitsluitend wordt gebruikt in het kader van dienstverlening door OCMW's, doch dat “maatschappelijke dienstverlening” een generieke term betreft.

Ter illustratie kan worden gewezen op een wet van 22.12.2009 betreffende een algemene regeling voor rookvrije gesloten plaatsen toegankelijk voor het publiek en ter bescherming van werknemers tegen tabaksrook, dat in artikel 11 het volgende stipuleert:

“§ 1. Dit hoofdstuk is van toepassing op de werkgevers en de werknemers en op de daarmee gelijkgestelde personen, bedoeld in artikel 2, § 1, tweede lid, 1°, a) tot e), en 2°, van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

§ 2. Dit hoofdstuk is niet van toepassing op :

1° de als private vertrekken te beschouwen gesloten plaatsen van alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening en van de gevangenissen, waar de bewoners en niet-bewoners kunnen roken onder de voorwaarden die er voor hen zijn vastgelegd;”

Nergens uit de parlementaire voorbereidingen bij voormelde wet van 22.12.2009 blijkt dat de wetgever de draagwijdte van voormeld artikel wenste te beperken tot de instellingen van maatschappelijke dienstverlening, zoals omschreven in artikel 1 van de OCMW-wet. Integendeel blijkt uit de bewoordingen “alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening” dat niet uitsluitend OCMW's worden beoogd.

Bij gebrek aan duidelijk aanknopingspunt van het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” in de OCMW-wet, dient voormeld begrip naar het oordeel van verweerder in zijn bredere betekenis te worden geïnterpreteerd, als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op kunnen maken.

Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan dat de IVT / IT wel degelijk kan begrepen worden onder voormelde algemene omschrijving van financiële ondersteuning door de Staat aan hulpbehoevenden.

De beschouwingen van verzoekende partij nopens het feit dat het bedrag van de IVT / IT regelmatig, stabiel en toereikend zou zijn, zijn niet dienstig.”

2.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 40ter luidt als volgt:

“(…) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

In casu diende de verzoekende partij op 22 juni 2018 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, om zich te herenigen met haar Belgische echtgenoot, de heer A. B. De gemachtigde weigert op 10 december 2018 om de verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen, omdat hij oordeelt dat niet is voldaan aan de voorwaarde vervat in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat de Belg over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen moet beschikken. De gemachtigde wijst er hierbij op dat de referentiepersoon over een inkomensvervangende tegemoetkoming (hierna ook: IVT) en een integratietegemoetkoming (hierna ook: IT) beschikt, maar dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hij geeft in dit verband aan dat het immers een niet-contributieve tegemoetkoming betreft, die volledig door de overheid wordt gefinancierd, en bijgevolg onder financiële ondersteuning of hulp valt, dewelke door de "*maatschappij/Belgische Staat/overheid*" wordt verleend aan de personen die daarop aanspraak maken.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet limitatief bepaalt welke middelen uit welke "*aanvullende bijstandsstelsels*" niet in aanmerking worden genomen, en citeert daarbij het relevante deel van het voormelde artikel. Vervolgens zet zij uiteen dat de maandelijkse financiële bijdragen die zij ontvangt als tegemoetkoming voor gehandicapten (hierna ook: TVG) en IT een stabiel, regelmatig en toereikend inkomen vormt. Ten slotte herneemt de verzoekende partij de uiteenzetting die de Raad in zijn arrest nr. 187 140 van 19 mei 2017 heeft ontwikkeld, waarin hij oordeelde dat de gemachtigde de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet had geschonden, door de TVG van de referentiepersoon in het betrokken dossier niet in aanmerking te nemen.

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de IVT en de IT waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, tegemoetkomingen voor gehandicapten zijn. Zoals gezegd, blijkt volgens de gemachtigde uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet echter dat met deze middelen geen rekening mag worden gehouden, hetgeen door de verzoekende partij in haar verzoekschrift wordt betwist. De vraag stelt zich dan ook of, en zo ja, op basis waarvan, een TVG door het voormelde artikel 40ter wordt uitgesloten.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangeeft onder welke van de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet opgenomen categorieën van niet in aanmerking te nemen middelen de TVG volgens hem valt. De bestreden beslissing stelt immers dat de TVG valt onder "*financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken*", een categorie die op zich niet voorkomt in de betrokken bepaling. Het wordt door de partijen echter niet betwist dat middelen verkregen uit de TVG geen middelen zijn verkregen uit het leefloon, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen of de overbruggingsuitkering, of een werkloosheidsuitkering uitmaken.

Met betrekking tot de vraag of de TVG kan worden ondergebracht onder het begrip 'financiële maatschappelijke dienstverlening', zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt en waarop de gemachtigde mogelijk doelt met zijn verwijzing naar "*financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken*", wijst de Raad in de eerste plaats erop dat hierbij in overweging moet worden genomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt, als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat ermee geen rekening mag worden gehouden.

Op zich kan uit artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de TVG al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon waarmee rekening mag worden gehouden.

Door de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (BS 27 juni 2016) werd artikel 40ter van de vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011) ingevoegde woorden “*de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen*” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen, werden vervangen door de woorden “*de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering*”. Er wordt sinds de wijziging door de voormelde wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de ‘aanvullende bijstandsstelsels’.

Uit de parlementaire voorbereiding van de voormelde wet van 4 mei 2016 blijkt niet waarom de wetgever ervoor geopteerd heeft om de term ‘aanvullende bijstandsstelsels’ uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet te elimineren. Hieruit blijkt enkel dat de wetgever “*de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [wilde] verbeteren die door de Senaat (“dienst Wetsevaluatie”) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging*”. Daarnaast blijkt dat ook werd beoogd “*de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.*” (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2015-16, nr. 54-1696/001, 7).

Uit de voormelde parlementaire voorbereiding blijkt tevens niet dat een andere inhoud zou zijn gegeven aan het reeds in de oorspronkelijke versie van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorkomende begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’. Bijgevolg kan voor de vraag of de TVG al dan niet onder de in het voormelde artikel 40ter uitgesloten categorie ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’ valt, nog steeds worden teruggesproken naar de *ratio legis* van de voormelde wet van 8 juli 2011. De hoofdindienster van één van de wetsvoorstellen die tot deze wet hebben geleid en van de amendementen nrs. 162 en 169 heeft zich meermaals uitgesproken met betrekking tot het te leveren bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. De Raad merkt hierbij op dat deze amendementen uiteindelijk artikel 10 respectievelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet zijn geworden, en dat deze op hetzelfde moment werden ingediend en op dezelfde manier werden verantwoord (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “*Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing.*” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “*Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming.*” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53-443/018, 189). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: “*Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking.*” (Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65).

Ook in het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, dat zich uitsprak over de voormelde wet van 8 juli 2011, bestond geen betwisting dat de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet waren uitgesloten van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Dit blijkt uit het standpunt dat de Ministerraad in die zaak innam: “c) *De tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen worden in aanmerking genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger.*” (punt A.9.9.2), weliswaar in de beoordeling van de gelijkkluidende bepaling van artikel 10 van de vreemdelingenwet, bevestigd in punt B.17.8.2, samengelezen met punt B.17.8.1.

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat de wetgever uitdrukkelijk heeft beoogd dat de TVG in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt. Er kan bijgevolg niet worden voorgehouden dat deze middelen door artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet worden uitgesloten.

Bijkomend wijst de Raad erop dat de term ‘maatschappelijke dienstverlening’ voorkomt in artikel 1 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (BS 5 augustus 1976) (hierna: de OCMW-wet). In het tweede lid van deze bepaling wordt gesteld dat er openbare centra voor maatschappelijk welzijn worden opgericht die tot opdracht hebben deze dienstverlening te verstrekken. Krachtens artikel 60, § 3 van de OCMW-wet verstrekt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (hierna: het OCMW) materiële hulp in de meest passende vorm. De materiële hulp die het OCMW naast het leefloon verleent, kan worden opgedeeld in drie categorieën: periodieke geldelijke steun, voorlopige tegemoetkomingen in afwachting van een specifieke uitkering of andere inkomsten, en eenmalige geldelijke steun (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 2015, 751, nr. 2044). De financiële hulp betreft in de meeste gevallen ‘periodieke financiële steun’. Deze steun wordt onder meer in de plaats van het leefloon verleend aan personen die omwille van hun leeftijd, nationaliteit of verblijfplaats geen recht hebben op het leefloon. Deze steun kan ook worden toegekend ter aanvulling van het leefloon, indien dit te laag is om een menswaardig bestaan te kunnen leiden (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 2015, 751, nr. 2045). De (financiële) maatschappelijke dienstverlening moet worden aangevraagd bij het territoriaal bevoegde OCMW, dat binnen de acht dagen na de aanvraag schriftelijk en aangetekend of tegen een ontvangstbewijs zijn beslissing aan de aanvrager meedeelt (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 2015, 754-755, nrs. 2052-2055). Hierbij kan het OCMW de toekenning van financiële steun onderwerpen aan de voorwaarden van de artikelen 3, 5° en 6°, 4, 11 en 13, § 2 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (BS 31 juli 2002), wat impliceert dat van de aanvrager van financiële maatschappelijke dienstverlening kan worden geëist dat hij zijn werkbereidheid bewijst, of dat hij zijn rechten laat gelden op sociale uitkeringen of de onderhoudsgelden waartoe zijn echtgenoot, ouders of kinderen gehouden zijn (J. VAN LANGENDONCK, Y. STEVENS en A. VAN REGELMORTEL, *Handboek socialezekerheidsrecht*, Intersentia, 2015, 750, nr. 2041).

De IVT en de IT worden daarentegen niet geregeld in de OCMW-wet, maar wel in de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap (BS 1 april 1987) en het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming (BS 8 juli 1987). Overeenkomstig artikel 2 van de voormelde wet van 27 februari 1987 wordt de inkomensvervangende tegemoetkoming toegekend “aan de persoon met een handicap die ten minste 21 jaar is en op het ogenblik van het indienen van de aanvraag minder dan 65 jaar is, van wie is vastgesteld dat zijn lichamelijke of psychische toestand zijn verdienvermogen heeft verminderd tot een derde of minder van wat een gezonde persoon door het uitoefenen van een beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen.” (§ 1, eerste lid) en wordt de integratietegemoetkoming toegekend “aan de persoon met een handicap die ten minste 21 jaar is en op het ogenblik van het indienen van de aanvraag minder dan 65 jaar is, van wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld.” (§ 2). Aanvragen tot toekenning van een IVT of een IT moeten, in tegenstelling tot de (financiële) maatschappelijke dienstverlening, worden ingediend bij de Directie-generaal Personen met een handicap, dienst bij de FOD Sociale Zekerheid, en niet bij het OCMW, dat met betrekking tot de TVG niet bevoegd is. Er blijkt ook niet dat de toekenning van de TVG kan worden onderworpen aan de voormelde voorwaarden van de hoger aangehaalde wet van 26 mei 2002.

Uit het bovenstaande blijkt aldus dat het stelsel van de ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’ en het stelsel van de IVT en de IT elk een afzonderlijk normerend kader hebben, waarbij onderscheiden overheden bevoegd zijn voor de (behandeling van de) aanvraag en de toekenning van de prestaties en

waarbij aparte voorwaarden gelden. Bijgevolg kunnen ook om deze reden de IVT en de IT niet als een vorm van 'financiële maatschappelijke dienstverlening' worden beschouwd.

In de mate dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar "*financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken*" niet kan begrepen worden als een verwijzing naar 'financiële maatschappelijke dienstverlening', kan de Raad zich beperken tot te herhalen dat alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt, als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat ermee geen rekening mag worden gehouden. De Raad kan vervolgens slechts vaststellen dat middelen verkregen uit "*financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken*" niet worden opgesomd bij de middelen waarmee overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet geen rekening mag worden gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet niet toelaat om de TVG uit te sluiten van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen (cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat de gemachtigde het voormelde artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° *juncto* de materiële motiveringsplicht heeft geschonden, door de TVG van de Belgische referentiepersoon, met name de IVT en de IT, niet in aanmerking te nemen. Aangezien de bestreden beslissing enkel is gesteund op de vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, omdat de voorgelegde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen, kan deze beslissing niet overeind blijven.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij aan dat de verwijzing van de verzoekende partij naar de tekst van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet dienstig is, omdat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in dit artikel, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van de Belgische staat. Zij verwijst in dit verband ook naar de punten B.52.3 en B.55.5 van het voormelde arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijke Hof. Verder wijst zij erop dat de Belgische wetgever beoogde het integrale stelsel van de sociale bijstand te hervormen, met inbegrip van de TVG, en dat de Belgische wetgever middels de voormelde wet van 4 mei 2016 onmogelijk de bedoeling kan hebben gehad om de IVT en de IT bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon wél in rekening te brengen, nu het altijd expliciet de bedoeling is geweest te vermijden dat personen in het kader van gezinshereniging ten laste zouden vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Vervolgens zet de verwerende partij uiteen dat, zelfs als moet worden vastgesteld dat de IVT en de IT niet onder de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk uitgesloten bestaansmiddelen kunnen worden begrepen, dan nog moet worden benadrukt dat het voormelde artikel 40ter uitdrukkelijk voorschrijft dat de gemachtigde bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet houden met de aard en regelmatigheid van de aangetoonde bestaansmiddelen. Zij stelt dat het voor de gemachtigde mogelijk is om, rekening houdend met de onbetwistbare *ratio legis* van het voormelde artikel 40ter, bepaalde bestaansmiddelen omwille van hun aard buiten beschouwing te laten. De IVT en de IT maken volgens de verwerende partij onbetwistbaar deel uit van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft besloten dat deze uitkeringen niet in rekening kunnen worden gebracht.

De Raad herhaalt dat hoe dan ook geen afbreuk kan worden gedaan aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en RvS 12 februari 2019, nr. 243.676), waarin de tegemoetkomingen voor gehandicapten niet zijn opgenomen als inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Daarnaast is de Raad reeds ingegaan op de *ratio legis*. Uit deze uiteenzetting is gebleken dat de wetgever sedert 8 juli 2011 altijd al de bedoeling heeft gehad om de TVG niet te beschouwen als een inkomen waarmee geen rekening mag worden gehouden bij het beoordelen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan dan ook geen afbreuk doen.

Ook de verwijzing naar de aard en regelmatigheid van de bestaansmiddelen is niet dienstig en maakt bovendien een *a posteriori*-motivering uit. De bestreden beslissing is immers niet gesteund op het feit

dat de IVT en de IT van de referentiepersoon geen regelmatige bestaansmiddelen zouden zijn of omwille van hun aard niet aanvaard kunnen worden. De gemachtigde heeft deze bestaansmiddelen daarentegen uitgesloten omdat ze vallen onder “*financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/Belgische Staat/overheid wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op maken*” en niet in aanmerking kunnen worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt geen onderzoek naar de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen (noch overigens naar de stabiliteit en toereikendheid ervan) en de verwerende partij kan met haar betoog in de nota met opmerkingen de vastgestelde onwettigheid van deze beslissing niet herstellen. Het komt overigens ook niet toe aan de Raad als annulatierechter om de beoordeling van de voorgelegde bestaansmiddelen te doen in de plaats van de gemachtigde.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het door de verwerende partij gehanteerde begrip ‘sociale bijstandsstelsel’ of ‘sociale bijstand’ niet voorkomt in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Ten slotte is hoger ook reeds uitgebreid uiteengezet dat de TVG ook niet valt onder het begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’, dat wel is terug te vinden in de voormelde bepaling. In dit verband verwijst de verwerende partij nog naar artikel 57, § 1 van de OCMW-wet en naar een wet van 22 december 2009 betreffende een algemene regeling voor rookvrije gesloten plaatsen toegankelijk voor het publiek en ter bescherming van werknemers tegen tabaksrook, om aan te tonen dat, bij gebrek aan duidelijk aanknopingspunt van het begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’ in de OCMW-wet, dit begrip in zijn bredere betekenis moet worden geïnterpreteerd, als zijnde elke vorm van financiële ondersteuning of hulp, dewelke door de maatschappij/de Belgische Staat wordt verleend aan de personen die daar aanspraak op kunnen maken. De verwerende partij voert weliswaar terecht aan dat in de OCMW-wet niet uitdrukkelijk het begrip ‘financiële maatschappelijke dienstverlening’ wordt gebruikt en dat de door het OCMW verzekerde dienstverlening overeenkomstig artikel 57, § 1, derde lid van de OCMW-wet van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard kan zijn. Hoger is echter reeds uiteengezet dat de materiële hulp in de meest passende vorm wordt verstrekt, waarbij de financiële hulpverlening bij beslissing van het OCMW kan worden onderworpen aan een aantal voorwaarden (artikel 60, § 3, eerste en tweede lid van de OCMW-wet). De verwerende partij maakt met haar betoog niet duidelijk waarom de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet had moeten verwijzen naar ‘materiële maatschappelijke dienstverlening’ overeenkomstig het voormelde artikel 57, § 1, als hij uitsluitend de op grond van de OCMW-wet verworven financiële middelen beoogde uit te sluiten, wanneer uit de OCMW-wet duidelijk blijkt dat financiële hulpverlening een van de vormen is waarin deze materiële maatschappelijke dienstverlening kan worden verstrekt. Ook kan de verwerende partij met haar verwijzing naar artikel 11, § 2, 1° van de voormelde wet van 22 december 2009 niet aannemelijk maken dat het begrip ‘maatschappelijke dienstverlening’ een generieke term zou betreffen, die allerminst uitsluitend wordt gebruikt in het kader van dienstverlening door OCMW’s. Uit het loutere gegeven dat de parlementaire voorbereidingen van deze wet zwijgen over de inhoud van de in deze wet gehanteerde bewoordingen “*alle instellingen van maatschappelijke dienstverlening*”, kan immers niet worden afgeleid dat de wetgever in dit specifieke geval het begrip ‘maatschappelijke dienstverlening’ als generieke term zou hebben gebruikt, laat staan dat hieruit kan afgeleid worden dat dit begrip in het geheel van de Belgische wetgeving als generieke term zou worden gebruikt. Bovendien kan de verwerende partij met haar verwijzingen naar andere wetgeving hoe dan ook geen afbreuk doen aan de reeds meermaals vastgestelde *ratio legis* van de wetsbepaling die *in casu* daadwerkelijk relevant is. De Raad herhaalt dat de wetgever van de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk te kennen heeft gegeven dat de uitsluitingen in het betrokken onderdeel van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geen betrekking hebben op de tegemoetkomingen voor gehandicapten (*cf.* RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). Ook de wetgever van de voormelde wet van 4 mei 2016 heeft nooit te kennen gegeven dat hij hierop met de wetswijziging wenste terug te komen (*cf.* RvS 18 maart 2019, nr. 243.962 en RvS 12 februari 2019, nr. 243.676). De interpretatie van de verwerende partij gaat derhalve rechtstreeks in tegen de wil van de wetgever en kan dan ook niet worden aanvaard.

De verwerende partij kan met haar betoog aldus geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE